

Chương 15

Đương nhiên lúc mới đầu Vụ Mang Mang cũng không biết người thuê là thần thánh phương nào, dù sao cô chỉ làm chân lon ton.

Tiến sĩ Tiêu mới là nhân vật quan trọng được người ta mời lần này, mà tiến sĩ Tiêu trùng hợp thay cũng có chút quan hệ với Vụ Mang Mang, ông là cậu của cô.

Tiêu Sâm là em trai cùng mẹ khác cha của bà Liễu, so với bà chị thì đúng là như “đồ cổ”, chẳng trách lại theo nghề khảo cổ này.

Vụ Mang Mang lục tìm thấy một chiếc váy trắng đứng đắn trong góc tủ, phó giám đốc bảo tàng Tiêu là nhân vật rất “trâu bò” trong ngành, thường xuyên chạy đông chạy tây, những hôm đến bảo tàng cộng lại cũng không quá năm mươi ngày.

Mà mỗi năm thời gian Vụ Mang Mang đi làm bình thường cũng chỉ có năm mươi ngày.

Một chiếc đầm ngắn màu trắng cổ chữ V, tay lỡ, trang trí duy nhất chính là một chuỗi hoa trên gấu váy, khiến Vụ Mang Mang trông vô cùng điệu đà và thực nữ.

Nếu xét nét ra thì đó chính là xương quai xanh của cô lộ ra hơi nhiều một chút, chủ yếu là cổ áo chữ V xuống khá sâu, nhưng chẳng qua cũng chỉ lộ chút xương quai xanh mà thôi, còn xa lắm mới bị lộ ngực.

Nhưng dù là thế, khi Vụ Mang Mang nhìn thấy cậu của cô thì vẫn nhạy cảm phát giác ra hàng lông mày của ông hơi nhíu lại.

Vụ Mang Mang thầm nghĩ cũng may mà cậu sinh ra con trai, nếu là con gái thì chắc chắn phải tam tòng tứ đức đầy đủ, nếu lộ cánh tay ra bị người ta trông thấy thì khéo có lẽ phải tự chặt tay cũng nên.

“Tiến sĩ Tiêu.” Vụ Mang Mang ngoan ngoãn chào. Cậu cô không thích mang quan hệ họ hàng vào lúc làm việc, chịu giúp cô đi cửa sau là đã tiêu tốn toàn bộ tình thân trong đời rồi.

Tiêu Sâm gật gù, “Đi thôi.”

Xách túi lên bước đi, nhưng cuối cùng Tiêu Sâm vẫn không kìm được: “Cháu nên quàng khăn cổ vào.”

Vụ Mang Mang lập tức lấy từ trong túi ra một chiếc khăn lụa màu sắc tươi tắn, hoa văn độc đáo, trị giá mấy trăm đô la, cô đã chuẩn bị sẵn từ trước.

“Màu này hơi sặc sỡ quá thì phải?” Tiêu Sâm lại nói.

“Thế không quàng nữa ạ?” Vụ Mang Mang ngoan ngoãn hỏi.

“Thôi cứ quàng đi.” Tiên sĩ Tiêu nhắm mắt nghỉ ngơi như kiêu mắt không thấy thì tâm không phiền.

Xe đến đón họ là Bentley, đủ biết mức độ giàu có của chủ nhân, nhưng món đồ cổ mà có thể mời Tiêu Sâm ra tay phục chế thì ắt hẳn giá trị phải rất lớn, Vụ Mang Mang rất yên chí.

Tiếp đó chiếc Bentley lại chuyển sang trực thăng cá nhân bay ra biển, càng khiến Vụ Mang Mang nâng cao giá trị của chủ nhân thêm mấy lần nữa.

Hòn đảo nhỏ cách đất liền không xa lắm, nhìn xa thấy rừng cây rậm rạp, nhìn gần vẫn là rừng cây rậm rạp.

Giữa rừng cây hiện ra một ngôi biệt thự theo phong cách nghệ thuật giản ước cực kỳ hiện đại làm bằng gỗ nguyên khối và cửa kính. Vụ Mang Mang cảm thấy ngôi nhà này như đã từng thấy ở đâu đó, mãi sau mới định thần lại, hóa ra đây chính là “Dream House¹” của cô, đã vô số lần xuất hiện trong mơ, tuy mỗi lần đều có kiểu dáng khác nhau nhưng ngôi nhà trước mặt kia là kiểu kinh điển nhất.

Lộ Lâm ra đón đã nói một cái tên, “Đây là ngôi nhà do anh ta thiết kế trước khi đoạt giải Pritzker.” Pritzker là giải Nobel trong giới kiến trúc, Oscar trong điện ảnh, Vụ Mang Mang mới nghe đã tỏ ra rất cung kính.

Khi đó anh ta vẫn đang làm việc trong doanh nghiệp nhà nước, chỉ thiết kế theo hình vẽ và những mẫu có sẵn, có sáng tạo thì cũng chẳng có tiền để làm. Nhưng Lộ Tỳ có con mắt độc đáo nên mời anh ta đến đây thiết kế, sau đó hỗ trợ anh ta lập văn phòng riêng.” Lộ Lâm nhắc đến Lộ Tỳ liền tỏ vẻ tự hào.

Vụ Mang Mang chỉ có thể cười ha ha.

Hệ thống điều hòa và ánh sáng trong nhà đều là kiểu thông minh, Lộ Lâm đưa hai chiếc ghim cài áo cho Tiêu Sâm và Vụ Mang Mang, đây được coi là chứng nhận cho phép vào, nếu không có chiếc ghim cài này thì đến gần biệt thự sẽ bị coi là kẻ xâm nhập bất hợp pháp, được “hưởng” dải ngộ kích điện và UAV² tấn công.

Trong nhà không có người giúp việc, bung trà ra là robot trợ lý có vẻ ngoài gần giống C-3PO trong phim “star wars”, quản gia là robot thùng rác R2-D2,

phụ trách dọn dẹp vệ sinh là một con robot nhỏ xinh giống trong phim “Wall E”.

Vụ Mang Mang nghi ngờ có phải mình đã du hành đến tương lai rồi hay không.

Lộ Lâm tiếp tục giới thiệu: “Buổi trưa mọi người có thể thử món mì xắt của Tiểu Diện.” Tiểu Diện đương nhiên cũng là một robot, sản xuất trong nước, cũng chỉ có nhân dân Trung Quốc mới muốn làm một robot phụ trách xắt mì thôi.

Robot nhiều như thế, đúng là kiểu cách của người lắm tiền.

Vụ Mang Mang không nhịn được lén lút hỏi, “Cái đó, có loại do Nhật Bản phát minh không ạ, ừm, robot đó?”

Nhật Bản là một dân tộc thần kỳ, công nghệ robot của họ phát triển nhất, dùng để trợ giúp đủ mọi thứ trong sinh hoạt, thậm chí có thể khiến bạn không cần cưới vợ cũng có thể hưởng thụ chuyện thô tục nhưng khoái lạc nhất chốn nhân gian.

Lộ Lâm không nhịn được phi cười, cô bé này thật thú vị, môi đỏ như son hơn nữa lại là màu tự nhiên, dù cho son môi đắt tiền nhất cũng không thể vẽ ra được màu sắc tự nhiên và căng mọng thế này, cô ta hơi ngẩn ra rồi lập tức cười nói: “Công nghệ về xúc giác cho bàn tay vẫn chưa có gì đột phá.”

Quay lại chủ đề chính, Lộ Lâm giải thích: “Lần này phiên tiến sĩ Tiêu và Vụ tiểu thư đến đây quả thật ngại quá. Em trai tôi mới là chủ nhân ngôi biệt thự này, hôm trước tôi bất cẩn làm vỡ một lọ hoa mà thường ngày nó vô cùng yêu thích, nhưng xung quanh ngôi biệt thự đều có hệ thống ra da quét 24/24, mà mảnh vỡ bình hoa cũng không thể mang ra ngoài được nên chỉ có thể làm phiên hai vị đến đây phục chế.”

Lộ Lâm đúng là thẳng thắn, kể lại “sự thật phạm tội” không chút che giấu, “Mọi công cụ cần thiết theo danh sách liệt kê của tiến sĩ Tiêu đều đã mang đến, phòng cũng được bố trí xong, mời hai vị theo tôi.”

Lúc đi ngang một bức tranh treo tường, Tiêu Sâm và Vụ Mang Mang đều dừng lại, cô ngơ ngẩn nói: “Đừng nói với em bức tranh ‘Phù loan noãn thúy đồ’ này là bút tích thật của Cừ Anh nhé.”

Lộ Lâm cười đáp: “Vật trang trí trong nhà này đều là đồ thật.”

Tên này khá lạ, bức tranh này ban đầu được bán với giá trên trời những bảy tỷ tệ, chủ nhân không phải là Lộ Tùy mà nay đã đến tay anh, không biết đã tiêu tốn bao nhiêu tiền.

Sau đó những vật trang trí trên trong có tổng giá trị còn cao hơn cả tổng giá trị các hiện vật có trong bảo tàng thành phố, hơn nữa nghe nói đây cũng chưa phải toàn bộ, những đồ sưu tầm còn lại đều nằm trong két bảo hiểm, sẽ lấy ra trang trí tùy theo tâm trạng của Lộ Tuyền.

Vụ Mang Mang nhìn chén trà men lông thỏ dòng sứ Kiến Diêu³ trước mắt, chỉ sợ mình run tay không cẩn thận làm vỡ mất, lúc đó không dè nổi nên chỉ cười nói: “Em không khát.”

Lúc thành tâm chiêu đãi khách thì đừng lấy thứ đồ dễ vỡ này ra được không? Lấy một cái bát vàng hay ly bạc gì đó cũng được.

Vụ Mang Mang liếc mắt đã biết Lộ Lâm đang dụ dỗ mình, thấy cô ngỡ ngàng nhìn bộ sưu tập không chớp mắt nên dùng đồ cổ để thu hút cô, đúng là đáng ghét, làm người ta ngứa ngáy quá?

Lộ Lâm rời đi rồi, Vụ Mang Mang và Tiêu Sâm bắt tay vào làm việc, Tiêu Sâm phụ trách chỉ huy, còn Vụ Mang Mang thì thao tác. Có một số việc đúng là cần ngón tay thon mảnh của phụ nữ thì dễ dàng hơn, muốn làm cho chiếc bình Thiên Cầu này phục hồi lại đến mức gần như không nhìn ra nguyên trạng vỡ nát của nó là một chuyện không hề dễ dàng, đương nhiên cũng không phải là chuyện không thể.

Cứ làm hết sức rồi sau đó tùy vào số trời vậy.

Lộ Lâm giục rất gấp vì Lộ Tuyền sắp quay về thành phố này, cô ta phải xóa vết tích trước khi sự cố xảy ra.

Tuy Lộ Tuyền thích bình Thiên Cầu hoa xanh này, thường xuyên lấy ra trang trí, nhưng cũng không cầm nó để đùa nghịch, nên chỉ cần trông hoàn chỉnh là được.

Lộ Lâm nhìn Vụ Mang Mang đang cúi đầu chăm chú làm việc qua camera giám sát, nghe nói phụ nữ khi chăm chú làm việc là đẹp nhất, hình như đúng như vậy thật.

Cô ta bất giác nhớ đến gương mặt mộc đẹp đến sững sốt và đôi môi đỏ mọng khiến người khác chỉ muốn hôn của Vụ Mang Mang.

Trong lúc Lộ Lâm mơ màng phát huy trí tưởng tượng bay cao bay xa, thì Vụ Mang Mang và Tiêu Sâm làm việc liên tục bất kể ngày đêm, cuối cùng chỉ còn lại những việc vặt, Tiêu Sâm dặn Vụ Mang Mang một loạt rồi rời đi trước, ông ta là người bận rộn, có rất nhiều việc không thể vắng mặt.

Nhưng con người không phải là sắt thép, không thể không ngủ được.

Vụ Mang Mang sợ mình bất cẩn sẽ làm bình Thiên Cầu vỡ nát hơn, nên dứt khoát ngủ một giấc thật đã rồi tỉnh.

Buổi chiều thức giấc, có lẽ do ngủ đến mù mị nên Vụ Mang Mang không phân biệt được bây giờ đang là ngày hay đêm, cũng không phân rõ nơi này là đâu, cô mặc áo ngủ bằng lụa, ngáp dài, kéo đôi dép lê đi xuống lầu, định rót ly nước lạnh để uống cho tỉnh táo.

Lúc này Lộ Lâm cũng vừa ra khỏi phòng, mặc áo ngủ bằng lụa, đứng sau lưng Vụ Mang Mang vịn người một cái, từ dưới lầu nhìn lên thì giống như Lộ Lâm đang ôm Vụ Mang Mang vậy.

Thế nên từ góc của Lộ Tuyền nhìn lên, hai người phụ nữ đó áo quần xộc xệch, tóc tai rũ rượi, gương mặt còn dấu đỏ do mới ngủ dậy, rất dễ liên tưởng đến việc họ đã đi ra từ cùng một gian phòng.

Điều đó vốn chẳng lạ gì, bạn bè thân ngủ chung giường, trò chuyện gì đó là chuyện thường tình, không phải còn mặc áo ngủ giống nhau sao?

Nhưng nếu là một les và một người phụ nữ bình thường thì sẽ khiến người ta suy diễn lung tung.

Ngoài ra dưới mắt Vụ Mang Mang có quầng thâm rõ ràng, dáng vẻ ngủ không đủ giấc, phải thế nào thì mới ngủ không đủ chứ?

Lại nhìn đôi chân dài của mỹ nhân, từ dưới nhìn lên càng thấy dài hơn.

Trên làn da mịn màng hầu như không nhìn thấy lỗ chân lông, đôi chân vừa thon vừa dài, đẹp không tả nổi.

Liên tưởng đến những cô bạn gái của Lộ Lâm đều mặc váy siêu ngắn để lộ đôi chân dài, không khó nhận ra sở thích của chị ấy.

Vụ Mang Mang rất phù hợp.

Lúc Vụ Mang Mang nhìn thấy Lộ Tuyền thì mắt đứng tròn, khẽ kêu một tiếng, rồi chưa kịp linh về phòng như một con thỏ thì đã bị Lộ Lâm giữ lại, thì thầm bên tai: “Đừng để lộ tẩy.”

Vụ Mang Mang sực nhớ ra công việc của mình, đồng thời cũng nhớ lại xu hướng tình dục của Lộ Lâm.

Đúng là tạo nghiệt, sao một việc làm thêm nghiêm túc đứng đắn của cô bây giờ lại trông không đứng đắn thế này?

Lộ Lâm ra vẻ trấn tĩnh đứng yên, hỏi Lộ Tuyền dưới lầu:

“Sao em về sớm vậy?”

“Muốn về.” Lộ Tùý đáp ngắn gọn.

Lộ Lâm hôn một cái lên má Vụ Mang Mang, thuận thể sờ mông cô một cái: “Em về phòng đợi chị.”

Lúc này Vụ Mang Mang vốn nên gắng sức phối hợp diễn xuất cùng Lộ Lâm, nhưng bệnh diễn của cô lại biến mất một cách thần kỳ, cô không muốn diễn vai đồng tính nữ, sau đó tiếp tục bị Lộ Lâm lợi dụng.

Nhưng chủ nhà là người phát tiền, cô không thể phản bội Lộ Lâm nên đành ngoan ngoãn về phòng, thay một bộ áo dài tay và quần dài.

Dưới lầu, Lộ Tùý và Lộ Lâm đã ngồi xuống nói chuyện.

“Chị giấu em làm chuyện xấu gì hả?” Lộ Tùý lạnh lùng nhìn đại mỹ nhân kiêu diễm Lộ Lâm.

“Ừm, có gì đâu, Mang Mang thích phong cảnh nơi này, nghĩ là em không có ở đây nên chị dẫn cô bé đến ở hai ngày.” Lộ Lâm nói dối không chớp mắt.

“Lúc chị hôn cô ấy, mặt cô ấy cứng đờ như lúc chị mới tiêm botox vậy, làm sao có quan hệ gì với chị được?” Lộ Tùý chế giễu.

Có cần độc miệng vậy không? Lộ Lâm lườm anh.

“Nói đi, làm vỡ gì rồi?” Lộ Tùý lại hỏi.

Lần này đến lượt Lộ Lâm học theo Vụ Mang Mang bịt miệng kêu khẽ, “Sao em biết?”

“Nghề nghiệp của Vụ tiểu thư.” Lộ Tùý nhắc Lộ Lâm.

Lộ Lâm “ồ” một tiếng, sực nhớ ra Lộ Tùý từng kiện Vụ Mang Mang, trong tình huống này chỉ sợ chuyện mười tám đời tổ tông của cô bé đều bị nó điều tra tường tận.

Lộ Lâm đành khai thật, cười lúng túng: “Lộ Tùý, em có thể tha thứ cho chị một lần này không?”

Lộ Tùý day day mi tâm, “Sau này đừng đưa phụ nữ đến biệt thự của em làm loạn.”

Sau đó Lộ Lâm liền bị hai robot vũ lực mời ra khỏi biệt thự, còn bị tước bỏ đặc quyền được tùy ý ra vào ngôi biệt thự này.

Vụ Mang Mang mặc quần áo xong, sau khi điều chỉnh lại cảm xúc một lúc lâu mới xuống lầu.

Chuyện này cũng không thể trách cô, ấn tượng về cô hôm nay trong mắt Lộ Tuy chỉ sợ là tồi tệ đến mức không thể tồi tệ hơn, không những từng là kẻ thứ ba phá hoại hạnh phúc nhà người ta, mà hôm nay lại thành đồng tính nữ, đòi tư phong phú đặc sắc biết bao.

Lộ Lâm lúc này đã rời đi, Vụ Mang Mang thấy Lộ Tuy ngồi trên sofa quay lưng lại với cô thì hỏi, “Lộ tiểu thư không có ở đây à?”

Lộ Tuy đáp gọn: “Chị ấy đi rồi, cô cứ tiếp tục làm việc phục chế của cô, tôi sẽ không làm phiền.”

Vụ Mang Mang vội “ò” một tiếng rồi chui vào phòng làm việc.

Đến giờ cơm tối, Vụ Mang Mang mới ra ngoài cho thoáng khí, ai ngờ lúc đi từ sảnh hông ra ban công lại thấy Lộ Tuy đang ngồi quay lưng với cô.

Bên cạnh sofa là một chiếc rương màu trắng vẽ chữ thập đỏ, một hình người tròn như quả bóng trắng trắng mũm mĩm lắc la lắc lư bước ra.

Sau đó bộ phận cảm ứng ở tay đặt nhẹ lên vành tai Lộ Tuy, “Chủ nhân, ngài sốt rồi.”

Vụ Mang Mang trượt cái vèo đến trước mặt nó bằng sự hung phấn cuồng nhiệt nhưng phải đè nén lại, “Cậu là Baymax hả? Có thật cậu là Baymax không?”

Là robot trị bệnh trong phim “Big Hero 6” sao?

Baymax đứng đung cúi xuống nhìn Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang chụp lấy tay Baymax đặt lên ngực cô, “Cậu cảm thấy gì không, hơi thở tôi gấp gáp, nhịp tim đập nhanh, lòng bàn tay rịn mồ hôi, phần bụng hóp lại, đây là triệu chứng bệnh gì?”

Đây đúng là những gì cô từng tưởng tượng trong Dream House rồi...

Lát sau Baymax nói bằng giọng đều đều không cảm xúc của robot: “Đây là triệu chứng bệnh thần kinh.”

Ồ, như thế cũng có thể chẩn đoán chính xác?

Vụ Mang Mang ngược lên, vòng qua phía sau lưng sofa nhìn Lộ Tuy, trong tay anh đang cầm bộ điều khiển thông minh siêu mỏng, cô còn liếc thấy trên đó

mấy chữ được nhập vào “bệnh thần kinh”, hóa ra nãy giờ là do Lộ Tuyền điều khiển Bay-max nói vậy.

“Lộ tiên sinh.” Vụ Mang Mang cung kính chào.

Lúc này Baymax dần xì hơi thu nhỏ lại, quay về trong chiếc rương đỏ kia.

Lộ Tuyền nói: “Thiết kế vẫn chưa hoàn thiện, chỉ là có dáng vẻ của Baymax mà thôi, đồ chơi ấy mà.”

Vụ Mang Mang nhìn gò má ửng đỏ của Lộ Tuyền, “Anh bệnh sao?”

Lộ Tuyền “ừ” một tiếng, tỏ ý không muốn bị làm phiền.

Vụ Mang Mang ngoan ngoãn nói: “Thế tôi không làm phiền nữa. Bình Thiên Cầu đã phục chế xong, anh có cần xem không?”

“Lát nữa tôi sẽ xem.” Lộ Tuyền đáp.

Vụ Mang Mang lặng lẽ rút lui, buổi tối cô không muốn ăn, gần đây làm thêm nhiều, thiếu tập luyện thể thao nên cô đã tăng thêm hai cân, để giữ dáng, cô đã cai luôn bữa tối.

Biệt thự trên núi nên chẳng có những trò giải trí mà Vụ Mang Mang thích, để đốt cháy năng lượng, cô lên ban công lộ thiên trên tầng hai xây vượt ra lùm cây, trên đầu là bầu trời sao, trải thảm yoga bắt đầu tập luyện cho cơ thể mềm mại của mình.

Vụ Mang Mang là một người luyện yoga có cấp bậc cao thủ, biết rất nhiều động tác khó.

Chẳng hạn như kiểu ếch.

Hai tay chống xuống đất, hai chân nâng cao hơn cùi chỏ, vòng chân ra phía trước, toàn thân chỉ dựa vào sức mạnh của đôi tay để chống đỡ, chẳng phải là một con ếch sống động hay sao.

Vụ Mang Mang vừa di chuyển đôi tay tiến về phía trước, vừa diễn “ôp ôp” trong miệng để giải tỏa nhưng đau đớn khi tập luyện.

Yoga đúng là một loại vận động tự hành xác.

Lúc này, chéch phía dưới Vụ Mang Mang có tiếng cười khẽ vang lên, nhưng đã bị át đi bởi tiếng côn trùng trong lùm cây và tiếng “ôp ôp” của cô.

Tiếp theo, Vụ Mang Mang đổi sang kiểu khác, lúc giờ tay lên làm áo sơ mi bị kéo cao, để lộ ra ánh sáng kim cương rực rỡ ở rốn.

Nếu lúc này thế giới bỗng trở nên yên tĩnh, không một tiếng động, có lẽ chúng ta đã có thể nghe thấy tiếng nuốt nước bọt.

Yoga khiến cơ thể con người trở nên xinh đẹp, dịu dàng, thon thả, trong đêm khuya tĩnh lặng còn có thể khiến bạn mơ tưởng thông qua cơ thể tuyệt đẹp của đối phương.

Một tiếng đồng hồ sau, Vụ Mang Mang thoát khỏi trạng thái thiền định thư giãn sâu, đứng lên, vặn người một cái rồi cuộn thảm yoga lại, thay quần áo rồi xuống lầu tìm Lộ Tuy, hy vọng lúc này anh đã nghiệm thu xong bình Thiên Cầu, ăn chuẩn cho cô ngày mai rời đảo.

Vụ Mang Mang tìm thấy Lộ Tuy ở ban công lộ thiên lầu một, không nhận được cần nhân: “Lộ tiên sinh, anh đang bệnh, không được ra gió.”

Câu này chẳng qua là xuất phát từ lương tri một người bình thường, hoặc là kiêu khách sáo trong giao tiếp, tuyệt đối không có ý gì khác.

Lộ Tuy liếc nhìn Vụ Mang Mang, “ừ” một tiếng rồi đứng lên.

“Đờ tôi một chút.”

Giọng Lộ Tuy hơi trầm khàn, Vụ Mang Mang thấy sắc đỏ trên gò má anh càng đậm, lòng bàn tay cũng rất nóng, có lẽ là nhiễm trùng đường hô hấp trên cho nên giọng anh mới khàn như vậy.

Lúc này Lộ Tuy đứng không vững lắm, Vụ Mang Mang dìu anh vào thang máy xuống tầng trệt. Tầng trệt nằm trong lòng biển, bên ngoài hành lang bằng kính là nước biển xanh thẳm, đương nhiên đó là lúc ban ngày, còn hiện tại dưới ánh đèn hành lang thế giới dưới đáy biển hiện lên đẹp đến nao lòng.

Nếu là Vụ Mang Mang lúc nhỏ nhìn thấy thì chắc chắn sẽ vui sướng nhảy cẫng lên chạm tới nóc nhà rồi, đây chính là công viên hải dương mà.

Lộ Tuy đang sốt đến mơ màng, Vụ Mang Mang dìu anh nằm lên giường, ngó xung quanh không tìm thấy hộp thuốc, đành cầm điều khiển lên bấm loạn xạ, thế mà cô lại tìm thấy thông qua robot C-3PO.

Vụ Mang Mang cầm nhiệt kế áp sát vành tai Lộ Tuy để đo, ba mươi chín độ, còn sốt nữa chắc sẽ thành thẳng ngọc mắt.

Vụ Mang Mang tìm thấy thuốc hạ sốt trong hộp thuốc, mang nước lại cho Lộ Tuy uống.

Cô vừa đặt ly nước xuống thì bị Lộ Tuy kéo lại ngã nhào lên giường, còn chia kíp phản ứng gì thì đã bị anh đè xuống.

“Bụng cô thật mát.” Lộ Tuyền nói.

Vụ Mang Mang vất vả dùng cùi chỏ chống người lên nhìn Lộ Tuyền, ánh mắt anh trong veo, không giống bị sốt đến hồ đồ, trong lòng bất giác run sợ nhưng ngoài miệng lại nhẹ nhàng nói: “Đó là do tử cung lạnh.”

Lộ Tuyền lẩm nhẩm mấy chữ “tử cung lạnh” rồi lại cúi xuống, đẩy vạt áo pull của Vụ Mang Mang lên.

Vụ Mang Mang chụp lấy tay Lộ Tuyền, đã bệnh thế này rồi mà còn nghĩ lung tung, có đứng lên nổi không?

“Cho tôi!” Lộ Tuyền nói.

Cho anh cái xx. Vụ Mang Mang nổi giận nhưng cô không mắng chửi, lúc này mắng chửi chính là đánh cỏ động rắn, cô chỉ lặng lẽ co chân lại, mục tiêu nhằm thăm vào yếu điểm của đàn ông.

Nhưng giây sau, chân Vụ Mang Mang đã bị một lực mạnh đè xuống, cố gắng sức vùng vẫy nhưng hai tay lại bị Lộ Tuyền khóa chặt trên đỉnh đầu bằng một tay.

Đàn ông bẩm sinh đã mạnh hơn phụ nữ, hơn nữa Vụ Mang Mang chắc chắn rằng Lộ Tuyền từng học võ, cơ bắp chắc nịch, néo vào cũng chàng ăn thua.

“Đừng ồn, im lặng.” Lộ Tuyền gồi đầu lên bụng Vụ Mang Mang quay qua phía khác, tiếp tục ngủ say.

Vụ Mang Mang cảm thấy sắp nghẹt thở, đầu Lộ Tuyền thật sự rất nặng.

Vụ Mang Mang nhẹ nhàng đẩy anh ra.

Lộ Tuyền nhíu mày nói: “Tôi bệnh rồi, cô rất mát.”

Xem cô là túi giữ đá à?

Trần nhà trên đầu làm bằng kính trong suốt, thi thoảng có cá bơi qua, tò mò lặn ngụp xung quanh.

Bụng Vụ Mang Mang đau đớn khó tả, chỉ mong Lộ Tuyền mau mau mất đi ý thức. Nên cô giơ tay lên, nhẹ nhàng xoa tóc Lộ Tuyền, “Bé ngoan, mau ngủ đi, ngủ rồi sẽ cao lên.”

“Bé ngoan, mau ngủ đi, ngủ đi rồi ăn bánh mì.”

...

Tuy là bài hát thôi miên cô bịa ra nhưng giọng Vụ Mang Mang ngọt ngào, âm thanh dịu dàng đã làm nếp nhăn giữa hàng lông mày của Lộ Tuyền giãn ra.

“Lộ tiên sinh?”

Không có phản ứng.

Vụ Mang Mang lại gọi, “Con trai ngoan?”

Vẫn không có phản ứng.

Tuyệt đối là ngủ say rồi.

Tay Vụ Mang Mang nhẹ nhàng nhắc đầu Lộ Tù lên, cũng may cơ thể cô mềm mại, thân thủ lại khá, nên đã lạng lẽ nhích phần bụng của mình ra khỏi đầu Lộ Tù.

Vụ Mang Mang ngồi bên mép giường, đau đớn xoa phần bụng tê rần.

Trong lòng tức tối không thôi, không kìm được nhích lại gần mặt Lộ Tù, nói: “Con trai ngoan, bảo bồi ngoan, con trai ngoan của mẹ.”

“Muazzz~~” Vụ Mang Mang hôn gió Lộ Tù một cái.

Sau đó vỗ vỗ má Lộ Tù, lại bóp mặt anh thành hình mặt heo, “Đúng là con trai ngoan.”

Trong không gian tĩnh lặng, có vô số đôi mắt đã ghi lại cảnh này một cách rõ ràng.

Ghi chú:

1. Ngôi nhà trong mơ. (ND)

2. UAV: máy bay không người lái. (ND)

3. Dòng sứ Kiến Diêu là dòng gốm sứ rất được ưa chuộng vào thời Tống! nổi tiếng với các loại chén trà men lông thỏ, sắc men đen nổi bật với những đường vân tinh mịn như lông thỏ, sách sử chép rằng chỉ khi đựng trà bằng loại chén này, thì mọi tinh túy của trà mới được hiển lộ hết. Hiện nay trong các bảo tàng ở Nhật Bản cũng chỉ lưu giữ được tổng cộng bốn món mà thôi. (BT)